

МИКОЛА ІСТИН

ПОЕТИЧНІ ПРОГРЕСІЇ КОХАННЯ

Івано-Франківськ
Фоліант, 2025

УДК 82-1:177.61(081)

I 89

ISBN 978-617-8320-70-6

Істин М. Поетичні прогресії кохання: — Івано-Франківськ:
Фоліант — 2025. — 28 с.

В ПОЕТИЧНИХ ПРОГРЕСІЯХ КОХАННЯ еволюція (і революція)
любові, земна і душевно-космічна...

В збірці представлена глибока любовно-філософська та від-
верта інтимна поезія, а також контекстні вікна в тематично пов'я-
зану фантастичну прозу, і метафізичні есеї.

На обкладинці картина Сальвадора Далі «Галатея сфер».

ISBN 978-617-8320-70-6

© Микола Істин

ЕВОЛЮЦІЇ І РЕВОЛЮЦІЇ ДУШ ТА ТІЛ

---

* * *

Еволюція любові
в розмаїттях тілесно-земних
взаємовідносин
людських течій і океанів волі.
У душевних злетах кохань
до інших життів
і в них розквітів
та різнопланетних втілень почуттів еволюціонувань.
Матеріалізацією в космосі душі
проявляються всеможливі плани
галактик бажань багатоваріантних коханих,
і переходять далі як вірші у всесвіти: інших
форм і змістів
безмежнозначних любовних світів
із вже запланованих але не реалізованих ще
ідеалощасть
боголюдей
і людобогів,
поетичними прогресіями кохання
всесвіттям процвітанья...

* * *

Не помічати привабливості жінок
це все-одно що не бачити чудових пейзажів природи,
відмовитись від споглядання безлічі зорів,
не милуватись розмаїттям життєвих форм і змістів,
це наче виколоти собі очі,
обрізати вуха, носа, та язика,
каструвати себе,
позбутись рук і ніг, і взагалі всіх відчуттів,
перетворитись на аскетичного пустельника,
і лиш молитовно посилати прохання

до того хто обіцяв знову воскресити тебе людиною.
Знайте, не все як треба з нашою мораллю,
і з нашими ідеалами майбутнього...
Я як бунтар на майдані безлюдному
кричатиму Вам
замурованим в культури
та вірування,
які замість розвитку заковують людину в обмеження,
— Знайте, не все йде як треба!
Направду, нам потрібні еволюції і революції душ та тіл,
щоби шукати ідеали,
щоби знайти для себе Всесвіт щастя...
І хоч ми живемо втілені наче на своїх малих зручних островах
проте вони лише частина Землі,
а наша планета є сходиною Всесвіту,
і нам треба буде йти далі...
Тому природа забирає тіло
і каже душі — іди...

* * *

Ти наближаєшся до неї як до принадливої планети,
на якій хочеш опинитися,
і захопленим мандрівником відкриваєш красу її континентів...
Входиш в неї завойовником,
а виявляєшся закоханим полоненим...
Стаєш більше ніж другом,— тим найпосвяченішим
перед яким відчиняються всі двері відчуттів
в найглибші в найприхованіші задоволення тіл...
І граєшся з нею фестивальною феєрією
перетворивши помешкання на місто кохання...
Відбуваєшся визнаним майстром живих рухомих скульптур
які безліччю поз прикрашають алеї вашого райського саду.
В якому ви зриваєте як квіти — поцілунки.
Де дано —
Смакувати як плоди земні насолоди плотські...
Розпалювати вогнища пристрасті, освітлюючи ними ніч...
Вибухати захоплюючими дух феєрверками...
І прокидатися сонячними тілами оголених ранків...

Розходитися стрілками годинника.
Та на відстані кілометрів
шепотіти в телефонну трубку — люблю,
як пароль, мов молитву, яка відкриває рай для двох...

* * *

Він здає одежі нашарування постадамові
до гардеробної передлюбові,
пробігає очима парадним входом декольте,
вестибюлем сонячним її напівсфер дефілює,
і входить — підіймаючи куліси спідниці,
як в концертний зал,
під ахи
та охи,
солодкі стогони котяться долом сценою ниць,
видовище сяйвом залито,
втілюють бажання повітряні поцілунки,
вибухають ляскотом оплески,
ковзає — мов струнами сотня смичків,
губи торкаються мундштуків
труб що розжарюються аж до червоного,
любовних пісень тілесного
я перекладач
на мову душі поетичну,
куди, захочеш, зануришся вся з головою,
яку партитурою оголеною,
коли погаснуть софіти
цього світу,
можна взяти з собою
обоєм...

* * *

Усі ми актори актів любовних і поз,
і герої художніх інтимних життів,
які оскаровище «фільмів для дорослих»,
записані в сексуальних потягах наших світів.
Ось, історично, штурмують грайливо

гормони його
замок її з валами і куполами, та
пробивають колодою ворота,
і вона розкритою фортецею
полюбовно йому віддається.
Верби звисають прутиками для гулянь по місцях оголених...
До колін дозріває горох...
Виглядають з під шелесту одягу,
та тягнуться до вуст, форми персиків і груш...
І гречка сонцем і вітром ласкається
у яку уся череда стрибнути схиляється...
На любій кориді тореадором стає вона..
Перетворюється на наїзника він
у гарцюваннях
кохання...
Страви з приправами гострими,
та десертами солодкими,
подаються на столи
любовних престолів.
Розмаїття любові неозорі,
їх безліч як у Всесвіті планет і зорів...
Це мистецтво кохання
поєднане з віршуванням
творчою силою,
і що в поезії не повинно бути сексу
можуть лише безтолкові графомани писати,
і лицемірні моралісти брехати,
бо поезії, насправді, також
потрібне інтимне життя,
щоби вона не стала чуттєво бідною
і на Землі безплідною.
Якщо любов творчим словом зігріти —
народяться вірші і діти...

* * *

Післялюбовна близькість
розтікається
калюжами по шкірі,

бо землі кохання травневими зливами розпашілі.
І коню міцному,
що орав у полі любовному,
до десятого поту,
потрібен відпочинок
як затінок
від спекотної плоті приємного клопоту.
І квітці яка з квітника пелюстки розкрила,
для відчужань окрилених,
назад натягати білизну нижню,
як підіймати прапори білі, належно.
А зима закохань зомлілих сліди замела,
але це пусте, бо пустеля її замала
щоби непорою зтягнутися,
тому швидко у часі повернутися
в сотні і в тисячі сексуальних
весен,
котрі вкотре наливаються
насолод змістами оголеними,
розкриваються
сенси їх — задоволеннями,
у наших бажаннях потайних,
на кохання поєднань планетах,
із душевними красотами втілених
у любовні ігри й утіхи,
знову роздягнувши закутану прозу звичності
еротичною поетичністю!

* * *

Концентрація
любові
як меду по вінця,
та скупчення зіркові,
в передчутті відкритих гаваней дівчат
які чекають на своїх кораблів,
бо ріки кохань по землі течуть,
і коли відкривають їх греблі,
впадають в любовні моря та океани,

із всевідчуттями задоволення тілесного,
втіленнями для Неба душевного...
А потому стихають шуми будівельних
і водопровідних
кранів,
і миті насолод водоспадами
зникають мов пікселі на екранах,
і залишається їм лише –
переходити у вірші,
як у портали та проєкції
тілеснодушевної еволюції...

3 ЧАСОПРОСТОРУ ЛЮБОВІ

---

* * *

Білих хмар скуповджені простині.
Бутонів розквітлих просинь.
Все що є, – від на даху бузька,
і весняних бруньок на тілі близькому,
до зимового щастястояння,
народилося від кохання.
Всесвіти романами Богонаписаними,
відвертими виставами Ними поставленими,
з оголеними декораціями,
планетами розлітаються.
А ми по медових сотах перетікаємо,
де душа переходить у форму тіл,
у раях парних перебуваємо,
встаючи з еросів сил світів.
Впадають сонця в моря,
народять нові атмосфери,
щоб дихала мрія,
з любовної гри.
Різотрав'ями,
різномаків'ями, -
перетинаємось,
творимось.

А Земля на гостині кохань
виглядає тортом покраяним.
І на дорозі відкраяній
ми людо-світи
як орбіти далеких привітів,
що розійшлися життями
та смертями,
у пошуках безлічі раїв,
іще повернемось із долі надбаннями,
та приєднаємось до всемережі чуттів –
небес щастів,
лібідо,
і лебедів...

* * *

Я чекав на листи
в яких весна розцвітала...
Але так і не завітала
листоноша.
Лиш замість неї золотоноша
принесла вітрами жовті листки...
— Курли,
— курли,
попід хмарами ключі журавлині.
Пора і мені
нині
відлітати в теплі життеполюси.
Бо у світі кохання краси —
засніжились поля поєднання.
Замерзли ріки радості.
І замість спекотного бажання,
там холод байдужості.
В світі нашого кохання зараз зима.
І нас нема.
Тому розмірюю душу стокрилою...
Щоб не замерзла двокрилою любові птахою
лютою зимою.
А летіла в інші виміри,

в зоряні вирії,
нових, невідомих світів кохання,
в принади їх країв, планет, галактик,
у розради Всесвітньої гармонії роз'єднання
із поєднанням...

* * *

Бачу в твоїх очах
невідомі світи,
незнайомі планети
в просторах космічних,
непрочитані мною слова почуттів,
і мовчання в них райського співу птахів,
заглядаю у їх глибину загадкову
і втрачаю в юрбі цю красу, випадково,
як в оманливім леті
зозулі
вже не відшукати тебе на Землі,
випадає все з колій, і кане у лету,
лиш не впадуть вірші перехожим під ноги,
не опалі листки не накриють сніги,
бо в поета перо чарівне, всеможливе,
бо мені не дано все прийняти як є,
бо поет у душі переписує світ,
де вірші це зірки, дум матерій проекти,
і будує незнані з любові планети
розмірявши Всесвіт до щастя всецвіття,
сотворити зі слова свій космос душі,
дарувати галактики віршів
всім людям Землі,
це поетів орбіти, і долі.

* * *

Сняться мені незнайомі сайти,
де заходжу слухати ще ненаписані
пісні,
сняться потяги котрими їду

в ще не заплановані поїздки...
Лиш не снишся мені ти,
що наяву виходиш на зупинці
в паралельні світи
які не перетинаються.
Лиш десь в душі залишається
відчуття твого значення в
майбутньому...
Це все інтуїція – компас душі
непростий інструмент виміру,
для заплутаних доріг,
загублених світів,
і ще не прокладених орбіт,
де зможуть перетнутися навіть
паралелі,
у сферах що нині за межею
досяжного...
Певно це воно, те шосте чуття,
як маловідома здатність душі
(на відміну від обчислювальної
машини)
вираховувати природу дива...

НЕКСТМОДЕРНИЙ МІСТ

Я знаю, повідомлення не прийде,
пустеля електронна
невблаганна,
у ній також блукають й гинуть люди.
І залишається лише вивчати
відтінки у світогляді мовчання.

В країні нашій,
що належить іншим,
відчуженими пройдемо полями.
Із лісу зроблять тонни книг,
що згодом назовуть псевдовченнями.

І знов вожді мечем й вогнем примусять
носитися
з фанвами
й прапорами.

І простаки патріотичні,
налаштовані, мов приймачі,
присвячують вірші чужій країні,
і прихисток знаходять в павутині.

А я напишу іншу Україну,
на моніторах з'являться слова,
наче будинки, як міста і села,
і ти побачиш, що є в слові сила.

І воля важливіша від верховних як рад,
так зрад.

І дім душі, і втілення, не з цегли,
і на війні тіла, як гра у кеглі,
і навіть не в людському тілі сенс,
а в Всесвіті, у розквіті Душі!
Це преси не бульварної сенсація.
Літератури ця сторінка інша.

Ти зрозумієш, коли прийде осінь.
З рукописів пожовклих стане тлінь.
І проростуть у зовсім інший спосіб
наступних весен посмішки цвітінь.
Нові гілки
продовження руки.
І стануть очі
зорями вночі.

Я обернуся
попри всі прикмети,
бо повертатися —
це як людські протести,
проекти — як переробити світ.

Це наче Богу написати звіт,
що спробував
і що зробив насправді.

Тоді крізь час і простір звістку вишлеш,
такі летять від світла швидше
думками, раптом, ще неждані,
поглянеш, як у вікна на екрани,
на зміст поезії,
як некстмодерний міст,
ідейні хвилі телефонограми,
в інші світи,
у Всесвіти,
між нами.

НЕКСТМОДЕРНІ ПІСНІ

Моя дівчинко з тілом сонячним
і з зоряною душею.
Не допусти, щоб світ проковтнув тебе,
як велика риба малу.
Створи себе.
Друзям скинь по емейлу
свій погляд.
Підіймайся, як сходами, власним світоглядом.

Некстмодерні пісні —
Світу зміни перехресні.
Це новина мега-слова.
Волі музики обнова.

Не згуби різнобарвні мрії
в сірій реалії.
Так говори,
щоб розсувалися гори.
Не загубися в ідеологемах,
придуманих іншими.
Будь від системи сильнішою.

Некстмодерні пісні —
Світу зміни перехресні.
Це новина мега-слова.
Волі музики обнова.

Підніміться сини
створіть з України
синоніми істинної свободи,
станьте до боротьби
з диктаторами та окупантами,
захищайте її хто словом,
а хто стволом,
лайком
і поцілунком,
та розбудуйте своїми світами
нашу зоряну Україну,
зложіть некстмодерними піснями
її цивілізацію розвитку
і світобудову розквіту.

Некстмодерні пісні —
Світу зміни перехресні.
Це новина мега-слова.
Волі музики обнова.

Моя дівчинко з революційним мисленням
і новим почерком свободи осмислення,
не дай коханню пропасти
від псевдо-моралізованої напасті,
щоби не вирішували депутати
кого і як кохати.

Некстмодерні пісні —
Світу зміни перехресні.
Це новина мега-слова.
Волі музики обнова.

ОГОЛЕНЕ ТІЛО

Сексуальна енергія
найсильніша стихія в світі,
що на фасадах імпотентних культур
стримить феєричним графіті.
І ці короткі спідниці дівчат
популярніші за прапори політичних партій,
дадуть народу більше задоволення
за парламентські обговорення.
І чиновницькі президії від культури
наче у ролі презервативів,
коли вони не дозволяють креативів
показу краси оголеної натури.
І усім псевдо-моралістам
що еротики сцену закрили кулісами,
скажу: — що на Землі життя народжують
оголені секс-пориви поведження,
без яких не було б нічого суцього,
навіть душі.
Яке ж це збочення, на ділі,
бути проти оголеного тіла.

* * *

Я п'ю цей мед життя...
Й красу жіночих тіл
як землю райську відкриваю в відчуттях.
Вином і хлібом мій накритий стіл.
Милуюсь всіма дивами природи.
Знаходжу простір істинний свободи.
Скарб задоволення збираю звідусіль,
його дає людині навіть сіль.
Я вчуса у Землі —
як лікувати долі,
як забирає смерть
усе, що треба стерти,
як проростає знов на місці втрати цвіт.

І розумію, що усе лиш передмова,
прелюдія зірок,
зародження від слова,
світ — репетиція, він тільки перший крок
до Всесвіту вистав
матерії прем'єр.
Тому писати став,
щоб час цей не подер,
щоби знайти світи,
і з віршів збудувати
галактики ідей
і суті ідеалів,
де всеможливе щастя
в Всесвітніх відчуттях...
Земні чернетки це прообрази, ескізи,
в котрих у Бога певно є потреба,
коли душі людей майстерні Неба...

* * *

О, скільки їх,
планет людських світів
утрачено, з незвіданих орбіт, і їхніх
скарбо-життів
прекрасних і принадних,
морів добра, і жестів благородних...
Я би помер давно, дорогами розп'ятий,
прибитий втратами гіркими до Землі,
якби на небосхилі
не піднятий
цим Всесвітом, де ми єдині всі
у космосі
безсмертної душі,
в її гармоніях надії щастя наші...
І в мріях я лечу планетами майбутніх
воскреслих і новітніх
чудес світів життя,
у Всесвіті буття
галактиками буду

у всеможливих сенсах
матерій осяйних...
Й від ворога тому
я мир таки прийму,
що разом Всесвіт ми,
будь Всесвітом і ти...
Йти в добро - до побачення,
відкуплення з пробаченням
то до планет утрачених
у Всесвіті мости...

* * *

Ця далека зірка, колись
була близьким сонцем
з якого промені кохання лились,
знаю, це
віддаль і час зробили її цяткою нічною,
моєю порою зоряною,
може колись з нею зустрінусь
як не на Земній осі,
то десь в інших вимірах —
душі, чудес,
в невідомих
ще не визначених небес...

Зірка ця
не зазнає кінця
лиш як співпадуть бажання
добра кохання,
а якщо ні, то вона розсіється як неістинність, несуттєвість,
але на краще
щоб вона перетворилась у таки щось значуще,
і знайшла ті всесвітні душевні оберти
де усе буде добре...

* * *

Старі листи знецінені часами,
розривами душі,
розходженням доріг,
в вогонь кидаю з них і почуття й надії,
і світлих мрій світи
їх спалюю до тла.
Але не до кінця згорять
в мені ті долі,
світи не пропадуть
з обличчями тих днів,
бо зійдуть їхні зорі
планетами душі
в всіх почуттях життя.
У Всесвіті буття
гармоній розмаїття,
і розквіту для долі
шукаю я...

* * *

Кажуть серце не камінь,
та часом
воно кам'яне,
з нього замки будують,
в які нас не пустять уже,
в мрії пишні палати.
І доля тебе не озве,
не зупинить часи
і дороги,
й утрачені нами світи
доль весни і природи.
І уже не парадні,
прості
двері в замки людської душі
віднайти лише зможеш.

Але не увійти,
лиш заглянути в замка щілину,
хіба цього досить?
Цього мало мені і тобі.
І тому розбиваєм гранітні серця кам'яні.
І шукаєм планети нові,
щоб на них будувати
світи всеможливі свої...

* * *

Мрійлива пташка, з дивними очима,
на мене дивиться.
Хто я її такий?
Гніздечко моїх мрій
пильно вона огляне,
і зачеркне крилом
світ золотих надій.
Кохана пташка, з дивними очима,
вже не повернеться у час який минає,
минає все на цій Землі, і ми.
А я піду в душі своєї світ,
шукати в ній того, що не минає,
що не мине ніколи і ніде,
у ній зів'яла квітка розцвіте,
і знайде на планетах місце своє
різноманіття долі і життя,
Всесвіт і Бог,
бо я без них не я.
Мрійлива пташка, з дивними очима,
на мене дивиться.
Хто я її такий?
Щастя Земне
не відлетіло ще...

* * *

Особистостям потрібне всевідчуття цілого,
зі своїх точок зору,
і дотику,
для душевнотілесного щастя повноцінного,
у власних абсолютних
унікально-неповторних
кодах доступу
для поєднання зі Всесвітом,
з входами
і стінами,
та взаємовідносинами світовими
із усіма добровсеможливими всесвітами,
і з найпотужнішим з приєднань:
до мережі Творців усього,
задля всевідчужань
і співжиття доброгармонійного,
зі світлим,
та просвітленим,
всеблага чину,
і з тим що очищене добровчинками
зі злочорного,
і фон нічний
має бути безпечний
для зоряного
і планетного
уселюбого
всещасливого...

ВЕСНА НА ЕРОСІ (фантастичне оповідання)

Космодром «Характерник», який слугував за своєрідні ворота в інші світи, зручно розмістився серед безкраїх плоских полів, на не високому згладженому підвищенні українського степу. Колись тут козаки-характерники дивували надприродними здібностями... Через це його і назвали «Характерником». Фото-світлина космодрому висіла на стінці каюти Юпітерса, як нагадування, звідки колись давно вирушили його далекі предки щоб створювати нові космічні колонії, як любив повторювати його дід: «Творити нові України».

— За цих кілька обертів Ероса ми переживемо більше любовних пригод ніж за все життя на Землі-2, — так багатообіцяюче Юпітерс підвищував тонус настрою своїх подрузі. Яка до останнього вагалася — летіти чи ні.

Юпітерсом його назвали батьки завдячуючи своєму перебуванню на космічній станції планети гіганта, де вони в свій час працювали, та всі його називали скорочено — Юпі. Юпітерс був хлопцем завжди охочим до всього нового і драйвового що з'являлося в галактиці, і цим приваблював її, звичайну дівчину Неонілу з колонії Земля-2, що поступово переростала в нову людську цивілізацію...

Планету Ерос відкрили нещодавно, і вона відразу стала новомодною космічною туристичною принадою, на яку літали шукачі нових вражень, щоб розширити межі — відчуттів, реальності, і самих себе.

Космічні човники на Ерос літали часто, і квитки були доступними для їхніх енергетичних карток.

Згідно міжпланетного кодексу молоді, громада не могла обмежувати волю, та їх бажання розвитку, тож ніяких перешкод для цієї подорожі не існувало, ну хіба що моральні норми, якими користувалися як правилами дорожнього руху, коли переміщувалися на інші рівні взаємовідносин і форм життя.

Космічний човник з невидимою невідчутною для людського сприйняття швидкістю переміщував їх, втиснутих в крісла, любовних мандрівників з Землі-2.

І ось, ось, нарешті, хитке приземлення, адже Ерос складався з тонких матерій...

— Всіх прошу освіжити в пам'яті рекомендації, — звернувся до групи з двох десятків осіб одягнений в гарячі кольори інструктор, який всім своїм виглядом демонстрував яскравість події.

Несміливими кроками наближалися Юпітерс з Нео (як він називав Неонілу) до виходу з корабля який вже відчинив їм свої двері в невідомість...

Весняний Ерос пашів гарячою оголеністю та кишів різноманітністю форм, які мов пишні квіти цвіли під червоною зіркою, як бачилось навколо Нео.

— Тут можна роздвоюватися, потроюватися, — дивися Нео, я виходжу з себе, я розмножуюсь мене багато, і все це я, — гукав Юпітерс до здивованої Нео.

— Як ти це робиш?

— Силою думки! Спробуй!

Нео почала уявляти себе красунями, то з пишними то з витонченими формами... Золотистою, фіолетовою, червоною... І відчула як її бажання матеріалізуються, як її стає багато, і все це вона, при цьому жодного психологічного роздвоєння, все було єдиною свідомістю яку поєднував космопростір... Безліч інших форм підходили до них з Юпі, вступали з ними в контакт, забирали її і його в іншу форму задоволення, яку вони пробували обережно, оцінюючи як невідому їжу, а відчувши дивовижний смак, насолоджувалися досхочу, відкриваючи для себе десятки, і сотні тілесних раїв.

Планета перетворювала свою живу матерію на прекрасні тіла, яких жадали її гості, билися об її скелі любовні моря, і вибухали вулкани від задоволення.

Але ж Юпітерсе, хіба ми не зраджуємо одне одному? — гукнула до нього Нео.

— Ми ж з тобою тут, ось разом, і це поєднання завжди буде нашим, — відповів він.

— Ох, справді! — Погодилася з коханим Неоніла.

— І все ж ця планета ламає нашу мораль, — констатувала вона.

— Ні, вона просто її змінює, розширює, — уточнив він.

Ерос бував розмаїттям змісту і взаємодіями форм життя, та плавав в космічному просторі навколо велетенської червоної зірки. І коли планета кохання описала сьоме коло все почало повертатися до початкового стану... Двійники верталися до першоджерела, зливалися воедино, перетворюючись в одне тіло. І Юпі і Нео тепер знову мали лише по одному тілу.

— Що це, чому все згортається — запитували вони в інструктора...

— Все, весна на Еросі закінчилася, переконливо відповідав він на всі питання що лунали з відусіль. Для вас закінчилася. І це була тільки

одна з форм планети де можливе життя і трансформація кохання. А уявляєте скільки їх можливо у нашому Всесвіті, а скільки в інших...

Оторопілі туристи Ероса слухали його і дивувалися та благоговіли.

Космічний човник ніс їх зоряними просторами, додому, а в ілюмінаторах виднівся Всесвіт безмежних можливостей...

— Ну як твої враження? — спитав Юпітерс.

— Ти ж знаєш що дивовижно, відповіла Неоніла.

— В одному з світів свого життя ми завжди будемо разом, уяви що ми космос, і в нас багато планет, і одна з них тільки наша, ніжно дивлячись на Нео сказав Юпі.

— А ми і є космос, і все так і буде, — підтвердила та.

Так, ми більше ніж земляни, це точно, і потрібно адаптувати до цього свідомість.

— А я чув що Ерос продадуть якомусь енергетичному багатієві, тому й поспішив насолодитись, поки ще можна, втрутився в розмову немолодий лисуватий сусід з заді.

— Хіба ж це справедливо, коли хтось один буде володіти планетою, — риторично прокоментувала Нео.

— Так, мораль нам таки потрібна, — підсумував Юпі.

А позаду них знову розцвітав Ерос, і крутився навколо червоної зірки, бо для когось там знову настала весна, бо в кожного вона своя, і нікому цього не заперечити...

— А, що сказали би наші предки про нас, чи не перекреслюємо ми їхню культуру? — по-філософськи зауважила Нео.

— Ні, не перекреслюємо, а перепродовжуємо, зрозумій Нео, ми наче наступні характерники, і створюємо багато інших нових Україн, — впевнено відповів Юпітерс.

*Зірці по-імені Ліна
присвячую*

ДО ТЕБЕ

Ти сподобалась мені з першої ж миті якої я тебе побачив. І ти була як зірочка, що світила в мою душу... А я нерозумний подумав: — ну що мені з зірочки, коли в небі мрій стільки усіяких великих планет...

І я опускав очі, і блукав по Землі людськими світами... Та замість весняного цвіту, Земля оберталась до мене жовтими листками.

І коли я зводив погляд до Неба, то завжди бачив тебе — свою маленьку зірочку, що так привітно світила мені (видно ти таки дарована мені небом).

І я все частіше, й частіше, став задивлятись на тебе... І навіть подумки інколи казав собі: — а може вона справді світить для мене... Але ж між нами така космічно-неземна відстань... Хіба ж це можливо щоб ми були разом? Та ти сама стала наближатися до мене... І, з наближенням, ставала все яскравішою. Як сонечко, ти освічувала і зігрівала моє життя. І в тому зближенні я побачив що ти прекрасна планета, та яку я так шукав... І зрозумів що тебе треба відкривати... Мені захотілося теж наблизитися до тебе... І я побачив чудову, чарівну природу кохання... Я збагнув, відчув яка ти прекрасна, знайшов в тобі світ для себе. Яке це невимовне щастя, коли в космічному хаосі, людино-планети поєднуються на Землі, збагачуючи одне одного принадними почуттями взаємного кохання, і воно своїм милим, добрим промінням освічує всі життєві шляхи радістю, надає їм особливої цінності, цікавості змісту...

Звісно, життя усьому посилає свої випробування, але сяйво розділеного кохання сильніше за темряву земну і небесну.

Лінка, ти світ мого кохання, планети нашого доброєднання, з галактики щастя!

ІДЕАЛ ДІЦЕНТРИ

ПІЗНАВАТИ ЖІНОК — це як відкривати незвідані планети, з їхніми різними захоплюючими плотю і дух еротичними формами, грати на них, як на музичних інструментах, входити в цей світ задоволень, зливатись з ним.

Та не вдовільняйте мене мандри квітучими полями людських доль і збирання гербарію з розбитих жіночих сердець. Бо мій світ не обмежити стеблами багатосерцевого цвіту Діцентри, якій, як і мені, потрібен простір, щоб розмістити свої почуття. Мені потрібне зоряне небо, його галактики. Я розселив би по них свою душу і втілив би в безлічі чарівних світів, мені потрібен цей Всесвіт... А тут, на Землі, я майструю до нього сходи в душі із віршів. І в цьому земному прообразі раю я знайшов ту кохану, яку не покину, бо без неї втрачу забагато себе. Певно, з-за таких, як вона, сотворив Бог космопростори, щоб будували ми в них свої безпечні орбіти для кришталево чистих планет кохань в галактиках своїх почуттів раю прийдешнього...

Посміюсь із дріб'язкової моралі доби, бо під її суддівською мантією обмежена матерія миті, а мені потрібна вічність і доброгармонійна всеможливість. На менше я не погоджусь.

І не дорікайте мені, що не купався у водах Ганга, не ходив до Мекки і не народився в Єрусалимі, бо я син цієї землі України і таємничого зоряного Всесвіту. І шукаю своє щастя та гармонію ідеалів всецвіття, ту гармонію, яку шукали сліпі пророки і божевільні філософи, та так і не знайшли. Я спробую її знайти. Давайте спробуємо разом. Може, нам поталанить таки знайти її, ту гармонію щастя між усіма людьми і світами...

Зміст

Еволюції і революції душ та тіл	3
«Еволюція любові...».....	3
«Не помічати привабливості жінок...».....	3
«Ти наближаєшся до неї як до принадливої планети...».....	4
«Він здає одержі нашарування постадамові...».....	5
«Усі ми актори актів любовних і поз...».....	5
«Післялюбовна близькість...».....	6
«Концентрація...».....	7
З часопростору любові	8
«Білих хмар скуповджені простині...».....	8
«Я чекав на листи...».....	9
«Бачу в твоїх очах невідомі світи...».....	10
«Сняться мені незнайомі сайти...».....	10
Некстмодерний міст.....	11
Некстмодерні пісні.....	13
Оголене тіло.....	15
«Я п'ю цей мед життя...».....	15
«О, скільки їх...».....	16
«Ця далека зірка, колись...».....	17
«Старі листи знецінені часами...».....	18
«Кажуть серце не камінь...».....	18
«Мрійлива пташка, з дивними очима...».....	19
«Особистостям потрібне всевідчуття цілого...».....	20
Весна на Еросі	21
До Тебе	24
Ідеал Діцентри	25

Микола Істин (Дідошак), 1972 р.н.— поет, прозаїк, есеїст.

Автор книг: «Некстмодернізм постМАЙДАНівського паралельноАТОВського періоду» (видавництво «Час Змін Інформ», 2018 рік), «Всесвіти душевтілених слів» (видавництво «Терен», 2019 рік), «Еволюція поезії» (видавництво «Фоліант», 2023 рік).

Публікувався в інтернет-виданнях, в колективних збірниках, і в літературній періодиці. Зокрема друкувався в газетах: «Літературна Україна», «Українська літературна газета», «Дебют — газета», в журналах «Дзвін», «Дніпро», «Німчич», «Літературний Чернігів».

Ініціатор створення і організатор заходів літоб'єднання «Планета Наступного Слова» (м. Івано-Франківськ, 2011–2013 рр.)..

У 2016 році став лауреатом і дипломантом кількох літературних конкурсів: Всеукраїнського літературного конкурсу імені Леся Мартовича, Всеукраїнського літературного конкурсу «Відродження Дніпра», обласного Івано-Франківського конкурсу «Перший рукопис», нагороджений спеціальною відзнакою Всеукраїнського конкурсу прози «Крилатий лев». В 2017 році став лауреатом міжнародного конкурсу імені де Рішельє, в номінації поезія. В 2022 році став переможцем Всеукраїнського літературного конкурсу «Раби — це нація котра немає Слова» (присвяченому Дню української писемності та мови), в номінації «Проза». Лауреат шостого Всеукраїнського літературного конкурсу імені Григора Тютюнника в номінаціях «Поезія» і «Проза».

Вибрані твори перекладені французькою, німецькою, та англійською мовами. Переклади публікувались у французьких літературних журналах: «Comme en poésie», «La page blanche», «L'isthmographe», «Fragile», «L'Épître», «Francopolis», «Soleil Hirsute», «Le Passe-Muraille», «Poetiquetas», та інших...Переклади на німецьку опубліковані у збірниках «Unter einem Apfelbaum liegen», «7 Millionen Tage in der Zukunft»...

МИКОЛА ІСТИН

ПОЕТИЧНІ ПРОГРЕСІЇ КОХАННЯ

Літературно-художнє видання
Поезія/Проза

Формат видання 148x210мм.
Формат паперу і частка аркуша 297x210/4.
Папір офсетний. Гарнітура Cambria. Друк цифровий.
Ум. друк. арк. 0,44. Зам. Д7879/25
Віддруковано з оригіналів автора.
Підписано до друку 09.10.2025

Друкарня «Фоліант»
м. Івано-Франківськ
www.foliant.if.ua

e-mail: foliant.drukarnja@gmail.com

Відділ оперативного друку тел.: +38 099 380 05 60 (Viber)

Відділ офсетного друку +38 067 248 10 41 (Viber)

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ІФ № 24 від 20.07.2004